

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Zat van onrust.

“ONDER EEN SCHAT VAN BLANKE LELIES, aäronskelken en rozen is het stoffelijk overschot begraven van de achttienjarige Ciska Kremer.”

Dit bericht kwam dezer dagen in de bladen voor. Een groote schare van belangstellenden was in Amsterdam naar „Zorgvlied” getogen, om de droeve begrafenis-plechtigheid bij te wonen. Aangrijpende afscheidswaarden werden gesproken bij de baar, die onder bloemen was bedolven.

„De natuur treurt mee,” merkte een der sprekers op, „nu een jong en veelbelovend leven, een jong en ook veelbewogen leven, is afgesneden.”

Job heeft eens gesproken over den mensch, die voortkomt als een bloem, en dan plotseling wordt afgesneden; die vlucht als een schaduw, en dan niet meer bestaat. En hij laat daaraan de gedachte voorafgaan, dat de mensch, van een vrouw geboren, kort van dagen is en zat van onrust.

Op hoe velen van onzen tijd zijn deze woorden van Job van toepassing. Hoe veler leven wordt snellijk afgesneden; hoe vele menschen zijn moedeloos en wanhopig. Voor hoe velen wordt het leven met zijn moeilijkheden te veel, zoodat zij er liever van scheiden, zonder rekening te houden met Gods wil, en zonder ernstig na te denken over de gevolgen voor de toekomst.

De woorden van Job zijn ook in vervulling getreden bij haar, die door familie en vrienden met zooveel liefde de „kleine Cis” werd genoemd.

Zij was echt als een bloem; de veel-belovende knop was al vroeg opengegaan; misschien is groei en bloei wel wat geforceerd. Op acht- of tienjarigen leeftijd werd de kleine Ciska al als een wonderkind met de publiekê wereld in aanraking gebracht.

Wat moet ze bijzonder begaafd zijn geweest! Wat heeft ze in haar korte leven zichzelf, haar kinderziel gegeven! Hoe geliefd was zij bij velen, en hoe wonderlijk ontroerde zij de menschen, als zij met van vreugde stralende oogen „Merijntje Gijzen” speelde, en met vrugende oogen „Droomkoninkje”! Wat had men nog veel verwachting van haar, als deze schoone bloem eens ten volle zou zijn opengegaan; in volle pracht zou prijken! Wat zou ze de menschen meeslepen, alles om zich heen doen vergeten!

Helaas: het geluk, dat zij anderen wilde brengen, miste zij zelf. Zij zocht hier in deze wereld het geluk, maar vond het niet; zij had een ontzettend verlangen naar rust, maar behield een hart vol onrust. En toen werden de lasten haar te veel. Lastdragers te zijn in deze wereld, zonder dat er Eén is, die onszelf draagt met onzen last, is werkelijk te zwaar; is diep-ongelukkig. De mensch kan dan zóó zat, zóó moe van onrust worden, dat hij zijn stuur kwijt raakt; zóó diep de ellende voelen, dat hij niet meer tegen den stroom op kan; zóó wanhopig, dat hij met den dichter tot de zee zegt: „Neem mij maar mee in de golven!”

Wij zouden onze jonge menschen naar aanleiding van het droevig om het leven komen van Ciska Kremer wel met aandrang willen uitnoodigen, toch nu, in hun jeugd, aan hun Schepper te gedenken. Niet alleen is dit noodig met het oog op den ouderdom, als de kwade dagen komen, maar het is ook zoo gewenscht op den leeftijd, dien men wel den gelukkigsten van het leven kan noemen.

Voor al in onzen tijd, waarin zoo vele jonge menschen door allerlei moeite, door gebrek aan werkzaamheden, zoo licht moedeloos worden, achten wij het onze roeping, hun toe te roepen, dat zij toch het geluk en de rust zoeken, waar die te vinden zijn: niet aan de overzijde van het graf, maar hier op aarde aan den voet van het kruis; niet bij menschen of omstandigheden, maar aan het hart van Hem, die allen vermoeiden en belasten toeroept: „Komt tot Mij... en Ik zal u rust geven!” Bij Jezus Christus wijkt alle ellende voor blijde zekerheid en hoopvol vertrouwen; maakt alle onrust plaats voor ware, blijvende rust!

TE VROEG

Het was nog volle dag, toen in mijn ziel reeds d' eerste schaduw van den komend' avond viel, en al de vreugd die 'k in mij had vergaard verbande, alsof de zon zich plotseling had gewend, en 't scheen mij dat ik nooit de vreugde had gekend.

De avond kwam en ging, en ook de nacht, waarvoor ik 't offer van den middag had gebracht: een nacht zoo vol van rust en innerlijke vree vergleed, reeds naakte 't uchtendgloren; zoo droeg ik angst om leed, dat nimmer werd geboren.

KASTELEYN

HUDSON TAYLOR

ALS EERSTE IN DE RIJ VAN „FAKKELDRAGERS” is bij den Uitgever Voorhoeve, Den Haag, verschenen: „Hudson Taylor, de man die op God vertrouwde.”

Het schijnt in de bedoeling van den Uitgever te liggen een serie levensbeschrijvingen uit te geven van bekende persoonlijkheden op het gebied van de In- en Uitwendige Zending. Over dit plan kunnen we ons slechts verblijden. En als de volgende nummers zóó zijn als dit, kunnen we de firma gelukwenschen. Aan het vertalen van een boek zijn altijd bezwaren verbonden. Ik breng, wat de vertaling van het werk betreft, gaarne hulde aan den heer v. d. Munnik, die ons zoo'n prettig te lezen boek heeft bezorgd.

Toen ik het na inspannenden arbeid ter hand nam, heb ik het voor de grootste helft achter elkaar uitgelezen. Dit overkomt me niet veel. Maar het boek pakte me, en wilde me niet loslaten. Na een begrafenis op weg terug naar huis de rest lezende, trof het mij, dat ik de lezing beëindigde juist op den sterfdag van Taylor, 3 Juni. Ik was in de stemming, om ten volle te genieten, wat over het ontslapen van den beroemden zending verhaald wordt. Welk een blijdschap was er in de ziel van den grondlegger van de groote „China Inland Mission,” toen hij mocht ingaan in de vreugde der gemeenschap met Christus in het Paradijs! Er gaat van deze lectuur kracht uit voor de zedelijke vorming! Tot mijn eigen jongen b.v. heb ik gezegd: „Jongen, lees dit boek een paar keer met aandacht door, neem den inhoud in je op, en je zult het je heele leven niet vergeten.”

Hudson Taylor was een man uit één stuk, in wien, om met den auteur zelf te spreken, „de vlam van een onbluschaar geloof brandde.” Een man van groote werkkraft en van een buitengewoon sterk en kinderlijk godsvertrouwen. In verband met dit laatste moet ik in het voorbijgaan even opmerken, dat ik den ondertitel, hoewel ik over het algemeen met ondertitels niet dweep, ditmaal zoo goed gekozen acht.

Zúlke levens te zien beschreven, ze op een afstand zoo goed mogelijk in te leven, maakt klein voor God, en doet het eerlijk voornemen ontstaan, meer te doen dan tot dusver met weinige, misschien geringe gaven, tot heil van anderen.

Overal is Hudson Taylor een held! Mogelijk is wel te veel alléén het mooie van dit leven beschreven. Maar dit is weer zoo écht menschelijk. Er is wankeling geweest in Taylors geestelijk leven, onevenwichtigheid, en, als ik het goed begrepen heb, is ze ontstaan tengevolge van een ziekelijke heiligsleer. Nóg is er veel gevaarlijks op dit terrein. Doch als deze periode voorbij is, gaat het weer krachtig voorwaarts. En dan — tot den laatste polsslag!

Waarom zal ik nog meer van dit boek zeggen? Is hetgeen ik er van opmerkte niet genoeg ter inleiding bij het lezend publiek, en ter aanbeveling? 't Is uitnemende Zendinglectuur, opbouwende levensbeschrijving, en ze heeft dit nog mee, dat ze in een stemmig, doch keurig gewaad wordt aangeboden.

J. T.